

Egri Zsanna

Elveszve Mexikóban 3.

LÁNY

AKIT MEDVÉNEK HÍVTAK

ELVESZVE MEXIKÓBAN 3.

LÁNY, AKIT MEDVÉNEK HÍVTAK

Egri Zsanna

Kiadó: Vikönyv © 2024

ISBN:

epub: 978-615-6586-51-3

pdf: 978-615-6586-52-0

A szöveget gondozta: Városi Emese

Borító: Egri Zsanna

Minden jog fenntartva!

A lány, akit medvének hívtak

– Nem akarok Magyarországra menni! Azt sem tudom, hol van – morogta Oso, miközben hanyagul elterült a pamlagon. Kinyúlt melegítő nadrágja lazán leszaladt a bugyijáig, amivel egyáltalán nem törődött, ahogy Lucas bátyja rosszálló tekintetével sem.

Mindig is ő volt az úrnő a házban, különösen mióta szüleik meghaltak. Két bátyja minden kívánságát teljesítette. Bár ez a kiskirálysága hanyatlani kezdett, ahogy Ofélia bekerült a családba, illetve igazából akkor, amikor kiderült, hogy gyereket vár. Oso rendkívül bosszantotta, hogy attól kezdve minden Ofélia és a niño körül forgott.

Őt eddig sem izgatták a gyerekek, valószínűleg sosem fog szülni, hogy előtte dagadtra hízzon. Azért vetett egy gyors pillantást saját magára, ő is szedett magára pár kilót, de messze nem annyit, mint Ofélia. Még ha annak egy része maga a gyerek, akkor is teljesen oda lett az a karcsú, gyönyörű nő, aki után bomlottak a pasik. Bezzeg a sitten még eszük ágában sem volt gyerekszülésen gondolkodni, sokkal izgalmasabb volt megtervezni, milyen lesz

szabadnak lenni. Nagy pasifogó bulikat terveztek, erre Ofélia pont az ő Lucas bátyját fogta meg. Azzal nincs is baj, mert még mindig jól kijönnek a csajjal.

– Épp ideje lenne emberek közzé menni, Julia – hajolt ki a dolgozószoba ajtaján Jorge, a fiatalabb bátyja, jól beletaposva Oso nosztalgizáló gondolataiba. – Mióta kijöttél onnan – hallgatott el a férfi egy rövid pillanatra, majd folytatta –, szinte ki sem dugtad az orrod a házból.

– Így van – bólogatott Lucas, miközben felesége lábát masszírozta, amivel még jobban idegesítette Oso.

– Mondjátok csak ki: a börtönből! – emelte fel ingerülten a hangját. – Te meg Lucas, minek játszod meg magad? A drágalátos kis feleséged is ott volt – grimaszolt bátyja felé, aki egy pillanatra abbahagyta Ofélia lábának kényeztetését. Lucas kiemelkedett a székből, mély levegőt vett, de mielőtt megróhatta volna a húgát, Ofélia békítőleg felemelte a kezét. Megkapaszkodott a székében, kihúzta lábát a férje tenyeréből. Láthatóan nehezeire esett felállni, mégis eltolta Lucas segítő kezét. Megrázta dús, fekete haját, amely lassan a fenekét is eltakarta.

Ofélia a terhessége ellenére is bomba nő volt. Még szűk két hónapja lehetett hátra a szülésig. Terebélyes pocakja

igencsak megnehezítette a mozgását, de mégis közelebb ment Osohoz, aki akaratlanul is beljebb húzódott. Ofélia lehuppant mellé a kanapéra, tenyerével a sógornője vállára támaszkodva. Oso összerezdült, hiszen sosem szerette a testi közelséget más nővel.

Ofélia és Chica voltak az egyedüliek akikkel barátságot kötött a börtönben, de tőlük sem fogadta el az ölelést, vagy 'Isten őrizzen a puszkodást.

– Ugyan már! Tudod, hogy neked kell menni. Chica azt akarta, hogy keressük meg az anyját, és hozzuk ide, hogy elköszönhessen tőle – fogta meg Oso kezét, de gyorsan el is engedte.

Ő is pontosan ismerte a lány heppjeit, köztük a más nővel való testi érintkezés különböző formáit. Egyedüli testi kontaktus, amit elfogadott az a hátba-verés volt. Oso később is nehezen tett le erről a szokásáról. A fivérek elég sokat vitáztak vele, miközben igyekeztek az otromba viselkedésről leszoktatni.

Osoról a börtönben elterjedt, hogy lesbikus, de a valóság egészen más volt.

Oso sosem cselekedett úgy, ahogy egy mexikói úrilánytól elvárható lett volna. Sok furcsaságot

megengedhetett magának, és nem is fogta vissza magát. Kénye-kedve szerint válogathatott a férfiak között, és erre mindig a pénzét használta. Ebből sosem csinált titkot, de ezért nem tartotta kurvának magát, és ezt ki is hangsúlyozta. Ofélia eleinte viccesnek találta, de az idő múlásával egyre kevésbé értékelte. Csak arra tudott gondolni, hogy a lánynak szeretet hiánya van, és ezért fordul szembe az egész világgal.

– A temetőben köszönjön el? – húzta el a száját Oso. – Mit számít az már?

– Sokat – csatlakozott Jorge. – Ez volt a végakarata, és tudod, hogy át kell adnunk az örökségét is. Igaza van Lucasnak, társaságba is kellene járnod.

– Minek? Van éppen elég dolgom a birtokon – mondta, miközben órák óta csak a pamlagon vergődött, vagy a konyhában a hűtő látogatásával töltötte az idejét.

– Kezdesz zsémbes, lottyadt öreglány lenni – kacsintott Ofélia. – Úgy ülsz itthon, mint az a doña az utca végén.

A szomszédasszony, doña Maria naphosszat a kerítés rácsain keresztül leste az utcát, de lábát sosem tette ki a kert biztonságából.

– Gyakorlatilag az elmúlt évben csak velünk mozdultál ki. Nincsenek barátaid, sem pasijaid. – Ofélia hirtelen gúnyosan felkacagott. Ez egy sokszor alkalmazott trükk volt tőle.

Jól ismerte Oso, tudta, a lány falra tudott volna mászni, ha valaki kinevette. A csel bevált. Oso felfújta magát, mint egy pulykakakas,

Lucas is vette a lapot, és helyeslően bólogatott, miközben ő is hangosan nevetett, amitől húga még jobban dúlt-fült.

Oso morcosan fújt Oféliára.

– Doña? Szerinted én egy becsavarodott nőszemély vagyok? Ti meg nehogy azt képzeljétek, hogy nem tudok magamnak fogni férfit! – fordult a bátyjaihoz, fenyegetően mutatva rájuk. – Megyek és be is bizonyítom! – pattant fel, majdnem lesodorva Oféliát a pamlagról.

– Hé – kiáltott utána Lucas. – Legalább egy normális ruhát vegyél fel.

Oso végignézett magán. Valóban nem tűnt túl nőiesnek a kopott melegítője, amelyből az egyik oldal kilógott a hosszú kockás ing. Arról nem is beszélve, hogy a kinyúlt mackót csupán a csípője tartotta vissza a leeséstől. A

kedvenc melegítőjét nem érdekelte a hónapok alatt rárakódó súlyfelesleg, vele együtt szélesedett. Felrántotta a nadrág gumírozott derekát, és ököllel a levegőbe csapott.

– Jó ez!

– Julia! – állta el az útját Jorge, megragadva a lány vállát. – Igaza van Lucasnak, ideje lenne nőként viselkedned, az nem elég, hogy te így érzed jól magad.

– Mi a szart akarsz? Csipkés, fodros ruhában pillangózzak? Oso vagyok, a medve!

– Nem – rázta fejét a fiatalabb fivér. – Te nem egy medve, hanem Julia Pérez vagy.

– Hagyjál! Nem érdekelsz! – vágta oldalba testvérét, és a férfi hóna alatt kibújva, tajtékozva rohant át a hallon. Ingerült mozdulattal kapta fel az övtáskáját, és ugyanolyan gyors tempóban lerántott a fali tartóról egy slusszkulcsot. Meg sem nézte melyik autóhoz tartozik. Régen nem vezetett már, fogalma sem volt, melyik kulcs kerülhetett hirtelen a tenyerébe. Futtában tekintett le az indítókulcsra, és elégedetten állapította meg, hogy az egyik sportkocsijuké.

Néhány perc múlva felbőgött a motor. A testvérpár a bejárati ajtó előtt igyekezett kézjelekkel leállítani hűgukat,

aki megveszekedett örültként nyomta a pedált. A kapu előtt az örök felkapták a fejüket, és sietve kitárták a hacienda kapuját. Oso lassítás nélkül robbant ki a néptelen zsákutcába, és ugyanolyan sebességgel hajtott tovább a következő saroknál.

A Pérez fivérek futva követték hűgukat, de mire a kapuhoz értek már csak a távolodó motorhangot hallották.

Oso nem gondolkodott, egyszerűen kizárta maga körül a világot. Úgy érezte szétpattan az agya. Tudta, hogy igaza van bátyjainak, nincs senkije. Bent a sitten Ofélia és Chica voltak a barátai. Ám mióta Ofélia hozzáment Lucashoz, már nem az a „céda”, akivel a börtönfalai között olyan jól mulattak. Most csak Lucas számít neki, meg az a gyerek... Nem akarta felfogni, hogy így megváltozott az életük. Ő mindent megtett, hogy a bátyjai csak rá figyeljenek. Ofélia sem ugyanaz már, aki régen önálló nőként sorban nyúlta le a gazdag pasikat, és könnyedén vette az életet.

Oso neki köszönheti, hogy megismerhette a barátságot. Amikor bekerült a sittedre csak acsarkodott a többi csajra, nem akarta, hogy a közelébe kerüljenek. Akkor rakták egy cellába Oféliával. Sosem mondta el neki, hogy azon az

éjszakán, amikor szörnyű álmom gyötörte, arra ébredt, hogy Ofélia ül mellette, és gyengéden simogatja a haját. Ki sem mertem nyitni a szemét, nehogy Ofélia meglássa, mennyire elérzékenyült. Attól kezdve barátok lettek, de sosem beszéltek arról az éjszakáról. Ám, a sógornője most egyedül csak Lucással foglalkozik. Megint egyedül maradt, nincs senki mellette.

Chica is...

Még most is látja az ártatlan képét. Hogy a fenébe tehetné, csak úgy meghalni?

Haragudott az egész világra, ezért csak meredten nézte az aszfaltutat, a lába egyre erősebben nyomta a gázpedálat, csupán a közeledő piros lámpa láttán lassított. Ezután minden olyan gyorsan történt.

Szeme sarkában egy sötét folt tűnt fel. Agya még fel sem fogta a látványt, amikor fülébe hasított a csattanás, amitől egy pillanatra elsötétedett a világ. Teste görcsbe rándult, a biztonsági öv belevágódott a gyomrába. Összegörnyedt a hasító fájdalomtól, kezét a hasához kapta, szemét összeszorította. Mindez pár perc alatt történt. Oldalra kapta a fejét, és máris elöntötte a határtalan méreg. A sportkocsi bal oldalába egy sötét dzsip ékelődött, amely

erőteljeset rándult, majd hátrátolatott. Oso látta, hogy nincs olyan nagy baj, ez csak egy kisebb koccanás, és ettől még jobban felforrt az agyvize.

– Hogy az a...! Te barom, nem látsz a szemedtől? – üvöltötte ki az ablakon.

Érezte, ahogy a fejébe száll a vér. Megragadta a kilincset, és megpróbálta feltépni az ajtót, a zár nem engedett. Ingerülten rántotta le magáról a biztonsági övet, hogy az anyósülés felől kiugorjon. A lendület hatalmas volt, de a látvány gumiszalagként rántotta vissza a vezetőülésbe. Egy pisztoly csöve meredt rá, közvetlenül a két szeme között. Rémülten süppedt a vezetőülésbe, kétségbeesetten kereste a kiutat menekülésre. Másodpercek alatt felmérte, ebből a helyzetből esélytelen megpattannia. A fegyver mögött egy sötét bőrű, forradásos arcú férfi tartotta sakkban. Nem ismerte a támadóját. Mozdulatlan maradt, de ujjai ösztönösen végigtapogatták a behorpadt ajtót. Azt remélte, talán a belső zsebben talál valami védekező eszközt, egy kést, vagy akár egy zseblámpát, amit a fickóhoz vághatna. Keze alig érte el az ajtózsebet, amikor egy kést látott meg a szeme sarkában. Szinte ugyanabban a pillanatban egy ököl vágódott az

arcába, amelyet rögtön követett egy a második ütés, az pedig pontosan az állkapcsát találta el. Feje oldalra hanyatlott, majd arccal a szélvédőnek csapódott. Homlokába éles fájdalom hasított, érezte, ahogy az arcán gyors folyású patakként elindul a vére. Oso már nem törődött a fájdalommal, összeszedte az utolsó erejét, felemelte öklét, de már csak arra maradt ideje, hogy a szeme és a gyilkos penge közzé emelje. Mielőtt elvesztette az eszméletét, még érezte a kézfejébe csapódó éles fémet.

Őrülden kavargott, forgott az egész világ. Oso megpróbálta kinyitni a szemét, de csak a jobb oldalon sikerült kifeszítenie, hogy egy szűk résen kitekinthessen. A szagokból, a látványból, de legjobban a testéből előtörő fájdalomtól Oso azonnal rájött, hogy kórházban van. Kissé távolabb három homályos alakot látott, kettőt azonnal felismert, azok csakis a bátyjai lehetnek.

Ők ketten Oso számára olyanok voltak, mint valami mesebeli óriások, és nem csak azért, mert hozzá képest igencsak nagyra nőttek. Régebben sokszor vicceltek vele, hogy ő csak a maradék, neki alig jutott anyag.

Oso apró termetű gyermek volt, és felnőttként sem tört az ég felé. Alig érte el a százhatvan centimétert, ami az ő családjukban elég meglepő volt. A család tagjai mind magas, délceg alkattal voltak ellátva, egyedül ő volt csenevész gyerek. Talán ezért is némi erőfitogtatással próbálta kompenzálni alacsony növést. Gyakran voltak harcias megmozdulásai. Szülei elnézően kacagtak, amikor Oso a kezébe kerülő tárgyakkal fordult szembe a bátyjaival, akik már akkor is ügyesen elhajoltak a repülő táskák, könyvek elől. Az sem volt ritka, hogy felkapták hógukat és labdázta vele. Olyankor Oso üvöltözött, kalimpált keze-lába. Utólag már tudta, hogy elég röhejes látványt nyújthatott. Később a szülei halála mindent megváltoztatott. Attól kezdve Lucas és Jorge féltőn kezdtek óvni, de ezzel pont az ellenkezőjét érték el. Oso kihasználta, hogy testvéreinél bármit elérhet, és a vadóc természete rossz irányba vitte.

Annak ellenére, hogy bátyjai játékszernek, vagy porcelánbabának tekintették, imádta a testvéreit.

Most is, ahogy meglátta őket, sokkal nyugodtabbá vált. Még mindig egyfolytában forogtak az agytekervényei,

hogy visszaidézzék az eseményeket. Feje iszonyatosan zúgott, a teste olyan volt, mintha darabokban lenne.

Fogalma sem volt arról, mi történhetett, miután elvesztette az eszméletét.

Lassan tisztult a látása, így már jobban körbe nézhetett. Az egyik szemével egyáltalán nem látott, ezért félszemmél igyekezett felmérni a körülötte lévő világot. Az nem volt kétséges, hogy egy kórházi ágyban fekszik. Jobbra-balra forgatta a fejét, megnyugtatta az, hogy csak egy ágyat lát, így ő az egyetlen beteg.

Testvérei egy ismeretlennel társalogtak. A férfi civil ruhában volt, nem kórházi cuccban, ráadásul egyáltalán nem is látszott orvosnak. Alig volt alacsonyabb a Pérez fivérekénél, és a vállszélessége sem maradt el azokétól, ami azért nagy szó volt.

Régebben a testvérek napjaik nagy részét az edzőteremben töltötték, és csak nemrég lazítottak ezen a szokásukon. A fivérek a birtok-felügyelet mellett mérnökként is dolgoztak, bár semmi szükségük nem volt arra a jövedelemre. Az edzésre azért mindig maradt idejük.

Oso szólni akart Lucaséknak, de a hang nem úgy jött ki a torkán, ahogy szeretne volna, hiába erőlködött. A torkából előtörő hangok inkább hasonlítottak egy rekedt kutyaéra, mint emberi szavakra. Két fivére, mint a forgószelel úgy termettek mellette, egymás szavába vágva faggatták.

– Jobban vagy? Fáj valamid? Hívjuk az orvost?

– Jól vagyok, nem látjátok? – nyögte rekedten Oso.

– Nem úgy néz ki – szólt közbe az idegen, aki befurakodott a két fivér közzé, mint egy mexikói pókmajom.

Oso azon a keskeny résen, amelyet a szeme megengedett, figyelte a fürge mozgású férfit. A fejében dolgozó légkalapácsok és a szeme előtt cikázó fények ellenére alaposan felmérte az idegent. A tolakodó fickó olyan harmincas lehetett, de a hajában már széles csíkokban keveredtek az ősz hajszálok a mélyfekete tincsekkel. – *Elég jóképű* – állapította meg magában Oso, miután félszemmél végzett a felméréssel.

Egy idő óta már úgy nézett a hímneműekre, mint egy darab húsrá, vagy pusztán árucikkre. Időnként pénzért szerzett magának férfit. – „Ha a pasiknak lehet kurvát

rendelni, akkor én miért ne tehetném ugyanazt?” – nyugtatta a lelkiismeretét, ha egy-egy házhoz rendelt pincér fiút az ágyába invitált.

Ofélia ezért kifejezetten dühös volt rá, ami Oso szerint érthető, hiszen sógornőjénél mindig sorba álltak a pasik, neki fizettek a szexért. Ő meg, amikor belenézett a tükörbe, egy alacsony, semmilyen nőt látott.

Fekete haját rendszeresen rövidre nyíratta. Nála nem jöhetett szóba semmilyen hullámos, nőies frizura, sőt volt idő, amikor legszívesebben kopaszra vágatta volna. Sminket még álmában sem használt. Ha véletlenül valaki megajándékozta valamilyen szépségápoló cuccal, az ment a kukába.

Oso sosem érezte magát jó nőnek, talán csak egyszer..., amikor... – tört fel belőle a keserves emlék, annak ellenére, hogy mindezt mélyre akarta ásni a fejében. Ettől az emlékképtől kiverte a víz, erővel térítette vissza a gondolatait az idegenhez, aki akkora már egészen közel hajolt hozzá.

– Ki tette ezt magával?

A férfi igyekezett a kórházi ágyban fekvő lány szemébe nézni, ami némi akadályba ütközött.

Oso bal szemén óriás kék- zöld duzzanat éktelenkedett, míg a másik oldalon csak egy résnyi csík volt látható, ami a szemkontaktus igencsak megnehezítette.

– Ez meg ki? – mordult Oso a bátyjaira.

– Ő itt Daniel Gámez nyomozó.

– Zsaru? – húzta el Oso a száját. Ki nem állhatta a rendőröket, sőt igazából gyűlölte őket. Két éve úgy csaptak le rá, mint a keselyűk, és egyenesen vitték abba a rohadt börtönbe.

– Így is lehet mondani – mosolyodott el a férfi, majd a Pérez fivérekre pillantott. – Kettesben hagynának vele egy kis időre.

– Meg ne próbáljátok! – hörögte Oso, de a bátyjai széttárták a kezüket, egy rendőrnek nem mondhatnak nemet.

– Nos, elárulja támadója nevét? Vagy találjam ki? – ült le az ágy szélére.

– Találd ki! – húzta el a száját Oso, ami némi fájdalmat jelentet, de annyit megért, hogy rávicsorogjon a zsarura.

Ó, hogyne emlékezett volna! Nagyon is pontosan tudta, ki támadta meg.

A vére felpezsdült a feltörő emlékek hatására. A szenvedély újra felizzott mélyen legbelül. A lopott csókok, a tüzes éjszakák és azok az utolsó napok... Újra látta magát és a véres képű férfit a törött orrával. Előtte volt a kép, amikor a lába lendült. Érezte a feszítő dühöt, hallotta a hangot, ahogy a vasalt bakancsa és a férfi feje találkozott, recsent a csont. Összerázkódott. Nem akarta megölni, és mégis azzal vádolták. Szándékos...Csak az ügyvédje mosta ki.

Nem bánt meg semmit, leülte a büntetését. Álmában sem gondolta, hogy az a féreg újra felbukkan és fegyverrel támadnak rá. Ám mindezt esze ágában sem volt elárulni egy zsernyáknak. Majd ő megvédi magát, és bosszút áll a törtétek miatt, nincs szüksége a rendőrökre.

– Azon ne múljék! – válaszolt a saját kérdésére a nyomozó. – Mártirez. Pablo Mártirez. Ezt nem volt nehéz kitalálni – kacagott Oso arcába. Mindez csak pár másodperc volt, amikor újra elkomolyodott. – Nem kellene titkolóznod. Néhány órával ezelőtt majdnem megöltek, és csupán a bátyáidnak köszönheted, hogy élve megúszad – tért át tegeződésre a nyomozó, ha már Oso is úgy tett.

– A testvéreim? – súgta a lány. A paplan alatt a szívére tette a kezét. Igen, ezek az ő bátyjai! Szívesen vigyorgott volna a gondolatra, de a sérülései ezt nem igazán tették lehetővé.

– Igen – bólintott a férfi. – Ha ők nem indulnak rögtön a keresésedre, vagy más irányba mennek, már nem élnél. Nekem pedig az a feladatom, hogy elkapjam azt a férfit.

– Miattam nem kell! – csapott a paplanra, amitől ismét felnyögött, a bal kezébe erős fájdalom hasított.

– Nem is miattad – kacagott a férfi. – Mondjuk azt, hogy én magam akarom a skalpját.

– Kopasz! – röhögött fel Oso, elfelejtkezve arcfájdalmáról.

– Akkor legyen a bőre – vigyorodott el a férfi, amitől valamilyen szövetség kötődött közöttük, vagy legalábbis Daniel így gondolta.

– Neked adom – bólintott beleegyezően Oso, de legbelül egészen mást gondolt. Bolond lenne átadni a zsarunak, beszéde van még Pabló Mártirezzel. Feszülten összeszorította a fogát, amitől az arca eltorzult.

Az ágy mellett álló férfi számára ez a grimasz mosolynak tűnhetett, bár igazából nem tudta eldönteni.

Oso arca durván megsérült a szélvédőtől és a támadó öklétől, így Daniel végül letett arról, hogy a lány vonásairól bármit is leolvasson.

– Rendben, úgy látom, mégis lehet veled normálisan beszélni. Ha felépültél, vallomást kell tenned.

– Meglátom – dünnyögte Oso –, majd, ha lesz kedvem. Feltéve, ha egyszer még használhatom ezt – emelte fel a begipszelt keservesen sajtó kezét. Tisztán emlékezett arra, amikor az a féreg belevágta a kést, a továbbiakra meg..., tuti, hogy elájult. Meg is szemlélte a gipszelt kézfejét. „Mi a fene? Miért gipszelték be, hiszen szúrt seb? Tuti, hogy átment a kés rajta, basszus! Lehet, hogy ennek annyi? Lehet sosem tudom használni? – meredt újra a gipszből kikandikáló sárgára színeződött ujjaira.

Ettől még erősebben fészkelődött az agyába a tébolyító gondolat, hogy magának kell cselekednie. – „Ha rendbe jön a kezem, megkeresem azt a tetűt, és most már tényleg agyonverem. Ketten jönnek ellenem? Gyáva férgek!”

– Balkezes vagy? – mutatott a karjára Daniel. – Csak azzal tudsz írni?

Mi van? Elment a pacák esze? – nézte összevont szemöldökkel a nyomozót, aki mozdulatlanul állt mellette.